

(ἡ στέρσις καὶ ἡ λιτότης εἰς τὸν οἰκογενειακὸν βίον, ὅταν ὑπάρχῃ ἀγάπη καὶ ὁμόνοια, εἶναι ἀπείρως προτιμότεραι ἀπὸ τὴν εὐμάρειαν καὶ τὸν πλοῦτον, ὅταν συνοδεύωνται ὑπὸ ἐρίδων καὶ διχογνωμιῶν) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3, 697. *Κάλλιο ξερό φρωμὶ μὲ γλύκα πέρι μάγγανα μὲ μέλι* (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Πελοπν. (Πάτρ.) *Ἡ γλύκα φέρνει πίκρα* (τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ζωὴν ἀκολουθεῖ συνήθως λύπη) Ἀμοργ. *Ἡ ὑπομονὴ ἔχει πίκρα, μὰ ὁ καρπὸς τῆς γλύκα* Ἡπ. (Κόνιτς.) 3) *Ἐπὶ κειροῦ, ἡ ἔλλειψις ψύχους, εὐδία, γαλήνη πολλὰ καὶ Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Εἶναι μιὰ γλύκα ὄξω!* Σῦρ. *Σήμερα κάνει γλύκα, γλύκανε ὁ καιρὸς* Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) κ.ά. *Ὅταν οὐ κάβουρας καταλάβῃ γλύκα, βγαίῃ πάλ᾽ ᾽ς τὰ ὄξω* Στερελλ. (Μπούκ.) *Ἐν γλύκα σάμερε, ὃ ᾽μι ποῖα κῆῶδα* (εἶναι γλύκα σήμερα, δὲν κάνει κρύο) Μέλαν. *Μπουναῖτσα ἦτανε κ' ἡ βραδυὰ εἶχε μεγάλη γλύκα* Κ. Μπαστ., Ἀλιευτ. 124. 4) *Εἰς τὸν πληθ. τὰ γλύκα, ἡ δερματικὴ ἀσθένεια «μολυσματικὸν κηρίον» ἡ ὁποία ἐμφανίζεται μὲ ἐξανθήματα πλήρη πύου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ προσώπου τῶν παιδίων Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Διὰ τὴν σημ. ταύτην πβ. τὸ παρὰ Δουκ. γ λ υ κ ἔ α τ ᾱ. Συνών. γ λ υ κ ἄ ν τ σ ι ν 3, γ λ υ κ ἡ τ ρ ᾱ, σ ᾱ γ ο υ ρ ο, σ α γ ρ ῖ, σ ᾱ γ ρ ι ο.*

Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύρ. ὑπὸ τύπ. *Γλύκα ἡ, Μακεδ. (Βλάστ. Βρία Βροντ.) Γλύκω Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Μεσσην. Πυλ.)*

γλυκαγαπῶ Φ. Πανῶ, Λυρικ., 270.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾱ καὶ τοῦ ρ. ᾱ γ α π ῶ.

Ἀγαπῶ μὲ τρυφερότητα, μὲ γλυκύτητα: Ποίημ.

Ὡς χθὲς ἀκόμα ἀλάλητο κρυβόσουν ᾽ς τὸ θυμάρι καὶ τώρα τέτοι' ἀρχίησες τραγούδι χαρωπὸ;
— *Γιατὶ γλυκαγαπῶ.*

γλυκαγγοριᾶ ἡ, ἐναχ. γλυκαγουριᾶ Ἡπ. (Δίβρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ε ῖ ᾱ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ υ κ ὅ ς, καὶ τοῦ οὐσ. ᾱ γ γ ο υ ρ ῖ ᾱ.

Τὸ φυτὸν Κιχώριον τὸ ἐντενὲς (*Cichorium divaricatum*) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*): *Μάσαμαν γλυκαγουριᾶ καὶ τ'ς βράσαμαν.* Συνών. ᾱ γ ρ ι ο π ρ ι κ α λ ῖ δ α, π ο λ υ ρ ρ ι ζ ῖ δ ι.

γλυκαγκαθιᾶ ἡ, Δ. Καββάδ., Βοταν. Φυτολ. Λεξ., 1155.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ ᾱ γ κ α θ ο.

Τὸ φυτὸν Βερβερίς ἡ κρητικὴ (*Berberis cretica*) τῆς οἰκογ. τῶν Βερβεριδῶν (*Berberidaceae*).

γλυκάγκαθο τό, Εὐβ. (Αἰδηψ.) Στερελλ. (Ἀγιος Γεώργ. Λαμ.) γλυκάγκαθου Σκόπ. γλυκάκαθ-θο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐσ. ᾱ γ κ ᾱ θ ι.

1) Τὸ φυτὸν Κνήκος ἡ ἱεράκωνθα (*Cnicus benedictus*) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*) Στερελλ. (Λαμ.) 2) Τὸ φυτὸν Σκόλυμος ὁ ἰσπανικὸς (*Scolymus hispanicus*) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*) Εὐβ. (Αἰδηψ.) Σκόπ. Στερελλ. (Ἀγιος Γεώργ.) Συνών. ᾱ σ π ρ α γ κ ᾱ θ α, σ κ ὀ λ ῖ ο ς, σ κ ο λ ῦ μ π ρ ι. 3) Τὸ φυτὸν Κάρδος ὁ πυκνοκέφαλος (*Cardus pycnocephalus*) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*) Καλαβρ. (Μπόβ.) Συνών. κ ο υ φ ο λ ᾱ χ α ν ο, κ ο υ φ ω τ ὅ ς.

γλυκαγκαλιᾶ ἡ, Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐσ. ᾱ γ κ α λ ῖ ᾱ.

Ἡ διὰ γλυκέος, περιπαθοῦς ἐναγκαλισμοῦ ἔκφρασις τῆς ἀγάπης: Ἄσμ.

Τοῦ μύλου βρίσκεις εὐκονλα καὶ τοῦ νιρὸ δὲ στέφτει, τοῦ φίλου τίς γλυκαγκαλιᾶς δὲ βρίσκεις, ὅταν θέλῃς.

γλυκαγκαλιᾶζω πολλαχ. γλυκαγκαλιᾶζον Μακεδ. (Θεσσαλον. κ.ά.) γλυκογκαλ-λιᾶζ-ζω Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. Σύμ. κ.ά. γλυκοαγκαλιᾶζω Βύρ. 2, 437 γλυκοαγκαλ-λιᾶζ-ζω Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾱ καὶ τοῦ ρ. ᾱ γ κ α λ ῖ ᾱ ζ ω.

Ἐναγκαλιζομαι μὲ γλυκύτητα, περιπάθειν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Στιθὺβτῆει, γλυκογκαλ-λιᾶζ-ζει τον, στιθὺβτῆει, γλυκοφιλᾷ τον

Κῶς Ρόδ.

Χύν-νει, γλυκαγκαλιᾶζει την, γλυκὰ σφιχτοφιλᾷ την Σύμ.

Νὰ γλυκαγκαλιᾶσω τ' ἄσπρο σου κορμὶ καὶ νὰ σὲ χορτάσω μὲ γλυκὸ φιλὶ

Ἡπ.

Ἀχ, ἔλα, ψυχὴ μου, νὰ γλυκαγκαλιᾶσω τὰ θεῖά σου στήθη ποὺ μοσχοβολοῦν

Φ. Πανῶς, ἐνθ' ἄν.

γλυκαγκάλισμα τό, Λεξ. Γαζ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ α γ κ α λ ῖ ᾱ ζ ω.

Ὁ γλυκὺς, ὁ περιπαθὺς ἐναγκαλισμὸς: *Σὲ καλὸ νὰ σοῦ βγοῦν τὰ γλυκαγκάλιασμα.*

γλυκάδα ἡ, σύνθη. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ.) γλ'κάδα Πάρ. (Λεῦκ.) γλυτῶάδα Καλαβρ. (Μπόβ.) γλυτζίάδα Καλαβρ. γλυτσιάδα Καλάβρ. (Μπόβ.) γλυκάα Κάρπ. Κάσ. γλυκὰ Ρόδ.

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. γ λ υ κ ᾱ δ α. Βλ. Περὶ γέροντ. στ. 45 (ἐκδ. Wagner σ. 107) «τῆς ἐρωτικῆς τὴν δύναμιν πῶγεμε τὴν γλυκάδα». Ὁ σχηματισμὸς κατὰ τὸ σχῆμα π ι κ ρ ὅ ς - π ι κ ρ ᾱ δ α, θ ο λ ὅ ς - θ ο λ ᾱ δ α κ.τ.τ.

Α) Κυριολ., ἡ εὐχαρίστησις ἢ προκαλουμένη ἐκ τῆς γεύσεως γλυκοῦ ἐδωδίου ἢ ποτοῦ, ἡ ἡδύτης σύνθη. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ.): *Ἡ γλυκάδα τῆς ζάχαρης - τοῦ μήλου - τοῦ σύκου σύνθη.* *Ἐχει γλυκάδα τοῦτο δὲ τὸ σῦκο Σίφν. Σὶ λιγῶν' ἀπ' τ' γλυκάδα τ' βουλλή τοῦ πιτ'μέζ' Μακεδ. (Ρουμλ.) Τὸ κρασί δὲν ἔγινε ἀκόμη, ἔχει λιγούλα γλυκάδα Πελοπν. (Λακεδ.) Τὰ σῦκα ἀδῶδε κείν' ἀδ' χωράφι ἔχουσιμ-μίαν ἄδ-δη γλυκάδα Καλαβρ. (Γαλλικ.) Ἐμ-μορφον γλυκάδαν ἔχ' ἡ ζάχαρ' Τραπ. Ἐπῆρεν πολλὰ γλυκάδαν (ἡσθάνθη μεγάλην γλυκύτητα ἐκ τῆς γεύσεως) Κερασ. Μέλι μὲ τίς γλυκάδες Σῦρ. (Ερμούπ.) *Νὰ ἔχετε τὴ γλυκάδα του!* (εὐχὴ) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) κ.ά. *Ἡφαέτ-το ὄλοτ-τὸ μέλι, π-ποὺ νὰ πάρη τὴ γλυκάα τ-του πικράα (ἄρᾱ) Κάρπ. || Ἄσμ.**

Ἐχεις παλιοῦ κρασιοῦ θωριὰ τσαὶ νιοῦ μελιοῦ γλυκᾶ,

ἔχεις τσαὶ ᾽ς τὸ κορμάτσι σου περισσὶα νοστιμᾶ Κάρπ. Κάσ.

Ζαχαροζυμωμένη μου, μέλι μὲ τὴ γλυκάδα Μεγίστ. || Ποίημ.

